

מאורות שלום



עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא

בעיה"ק חברון תובב"א

בנשיאות כ"ק שרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד עש"ק פרשת אמור
 ג' אייר התשע"א שנה ה' – גליון 241
 נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה
 זמני הדלקת הנרות ומוצ"שק - טעון קל
 מוצ"ש הדלקת נרות

20:02	18:52	חברון
20:02	18:47	ירושלים
20:04	19:03	תל אביב
20:02	19:00	באר שבע

לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל

מאורות הפרשה

"וַיִּכְהַן כִּי יִקְנֶה נֶפֶשׁ קַנְיָן כִּסְפוֹ הוּא יֹאכַל בּוֹ וַיִּלְיֵד בְּיָתוֹ הֵם יֹאכְלוּ בְּלֶחְמוֹ" (ויקרא כב י"א) והנה יש לבאר כי כוונת

התורה היא להקב"ה הקרוי כהן כמובא בזוהר (ויקרא י"ז) היינו שבידוע שהעולם הזה קנינו ופועל ידיו של הבורא יתברך, ולית אתר פנוי מיניה כידוע, כנאמר "כֹּה אָמַר ה' הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי וְהָאָרֶץ רַגְלָי" (ישעיהו סו א), והניח בכל הנבראים ניצוץ המחיה אותו מכוחו יתעלה ויתרומם, ובאדם נפח בו נשמה קדושה עליונה חלק אלוה ממעל "מדיליה נפח", והוא הנרמז בפסוק "וכהן כי יקנה נפש" היינו הנשמה כמרומו (זוה"ק ויקרא ז.). "ובת כהן דא נשמתא קדישא", שהרי קנין כספו הוא, ואשר על כן הוא היינו הנשמה יש לה רשות לאכול מכל הגשמי שנברא עבור האדם כנאמר "הם יאכלו בלחמו".

ויש לעורר עוד שהרי בידוע הוא שבהמת כהן אכלת בתרומה ואילו לוי או ישראל ואפילו ששומרים על טהרתם אינם יכולים לאכול בתרומה כלל, וזה תמוה שהרי איך יהיה כך שמעלת בהמה גדלה ממעלת יהודי שאינו כהן? אלא שהנה רמזה התורה שהנאמר בבהמת כהן היא הגשמיות שבאדם, הנפש הבהמית היא האוכלת ומתאוה לצרכי הגוף, ואשר על כן היא הקרויה "נפש" חלק התחתון בחלקי הנשמה כידוע, "ומותר האדם מן הבהמה אין" (קהלת ג), אלא אם כן יודע הוא שהנה בשר ודם הוא ונשמתו מן העליונים קדושה בכל מיני קדושות, אזי יהיה אוכל בקדושה וטהרה, היינו שישמר במאכלות האסורים, ויהיה פיו משבח ומפאר בברכותיו, ויהיה שולחנו קדוש בדברי תורה ולא בדברים בטלים, אזי יהיה רשאי לאכול משפע הטוב אשר חננו הקב"ה כנאמר "הם יאכלו בלחמו", היינו שהאוכל יהיה מרפא לאיבריו הגשמיים מהיותו נקי מכל מיני סיאוב וקליפות ושאר מרעין בישין המעורבים באוכלים כידוע.

והנה מילת "תרומה" ירמוז לספירת המלכות בזמן שהשפע העליון יורד מלמעלה מפרצוף עתיק יומין לאריך אנפין בסוד מחשבה המתארכת, ומאריך אנפין מאירים אותיות י"ה בסוד חכמה ובינה הנותנים לאכו"ל המוחין, בבחינת הארות שמלבישים את פנימיות הדע"ת בסוד אות ו' המחבר. כלומר התרומה-היא המלכות זוכה לאוכל היינו מזון רוחני המשפיע לעולם כולו "הזן את העולם" סוד המלכות בחינת תרום ה' תתאה, ע"י קדושת המאכל והשתייה כדת וכראוי על פי דיני התורה והמצווה, ואזי ראוי האדם על כל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו לקבל שפע רוחני עליון זך ונקי המקיימו ומחזיקו באור פני מלך חיים.

והוא הבא ברמז דק בפסוק (תהלים קיט) "גַּל עֵינַי וְאֶבְיֹטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ" במספר מכוון "וַיִּכְהַן כִּי יִקְנֶה נֶפֶשׁ קַנְיָן כִּסְפוֹ הוּא יֹאכַל בּוֹ וַיִּלְיֵד בְּיָתוֹ הֵם יֹאכְלוּ בְּלֶחְמוֹ" (ויקרא כב יא) והבן היטב, כי באכילה ושתייה ימדד האדם האם עובד ה' הוא או ח"ו כמי אינו עבדו.

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 העורך: בן ישי עוזיהו

לתרומות – ח"ן בנק הדואר - 20033243

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

מאורות רבותינו מקומרנא

והפכה הגדול מאזיו אשר יצק על ראשו שקן המשוחה וגו' (כא י).

אפשר לומר בדרך רמז, שאיאת בפרקי אבות (פ"ו מ"ו) גדולה תורה יותר מן הכהנה ומן המלכות, שהמלכות נקנית בשלשים מעלות, והכהנה בעשרים וארבע, והתורה נקנית בארבעים ושמונה דברים. נמצא מזה שהתורה"ק נחשבת ליותר שהיא נקנית במ"ח דברים, והטעם אפשר לומר כי דדא ביה כולא ביה (נדריים מא.), שאם יש תורה אז יש לו הכל.

זה הרמז 'והכהן הגדול מאחיו' הגדול בגימטריא מ"ח, היינו שע"ז שיש לו תורה"ק שנקנית במ"ח דברים הוא נעשה 'הגדול מאחיו', כי אם יש לו התורה"ק, אז הוא גדול בנוי ובכח ובעושר ובחכמה ובשנים (עדיפות פ"ט מ"ב), שאפילו שבפועל עוד לא חי הרבה שנים, אבל מצאנו וראינו (ברכות פ"א מ"ה) אצל רבי אלעזר בן עזריה שאמר הרי אני כבן שבעים שנה, אמר כבן אבל בפועל ממש לא היה זקן בשנים, רק שע"י קנין התורה נעשה כבן שבעים שנה, וזהו מש"כ 'הגדול מאחיו' שנעשה ע"י המ"ח דברים שהתורה"ק נקנית בהם.

(מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא)

מאורות הסיפור החסידי

ברכת הצדיק

שמש של בוקר עוד לא הספיקה להחדיר קרני אורה לתוך המטבח, אך המשרתת היתומה כבר עמדה על יד התנור והעלתה אש בזרדים.

משרתת זו, העוזרת ומסיעת לרבנית, בבית המגיד, היתומה, לא עלינו, בילדותה, מאב ומאם. יהודים רחמים בני רחמים אספוח לבית מחסה האכילה וגדולה. כאשר בגרה, אספתה הרבנית לביתה, כדי שתעזור לה בעבודות הבית השונות, ותמורת זאת, תהא חוסה בפינה חמה וקורת גג לראשה.

שפר גורלה של היתומה העלובה. בבית זה שהשכינה שורה בו, חשה בטוב ובנעימים. הרבנית התהלכה עמה בחן ובחסד; לא הקשתה עליה בהשתדלה להמתיק את חייה המרירים.

אך היתומה העלובה, שהתגלגלה שנים על גבי שנים, בבת זרים, ללא משען ומשענה, ללא אהבת הורים, הפכה לנערה שתקנית נוטה לקדרות. מלבד זאת הטביעו בה מצוקות החיים רשם עמוק. חיוורת היתה, ירקרקת, וחולנית, ודמותה מעוררת צמרמורת ורחמים בלב רואיה. אך עם זאת נאמנה היתה ומסורה בלב ונפש לבית הרבי, ומשתדלת לסייע ולעשות יותר מן המתבקש. כאשר הגיעה לפרקה, החלה הרבנית דואגת ליתומה עלובה זו, כדאגת אם לבתה. חז"ל אמרו כי "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף". אם לכל אדם כך, הרי למצוא זוג לנערה זו, היתה משימה כבדה ביותר. נכנסה הרבנית אל המגיד, ובדמעות בעיניה, תינתה צרתה של היתומה. מאין יבוא עזרה? היאך תקים נערה זו את ביתה?

התהרהר המגיד הקדוש בינו לבינו והרגיע את הרבנית: "אל דאגה! אבי יתומים לא יטוש את הנערה הצנועה ויראת השמים". באותם ימים הסתופף בצל המגיד, נער תם וישר, בשם יצחק. ממרחקים הגיע למזריטש, בתשוקה לשמש את המגיד הגדול ולישב בהיכלו כל היום.

הנער התחבב על כל באי החצר. את המוטל עליו עשה באמונה, ואת הצדיק שימש ביראה ובאהבה. באחד הלילות שלח המגיד לקרוא למשרתו הנאמן. יצחק התייצב לפניו בראש מוטה ובהכנעה, מוכן למוצא פיו. בטוח היה כי המגיד יטיל עליו שליחות מסויימת או עבודה כלשהי, אך בשמעו את הדברים היוצאים מפי המגיד, סמרו שערותיו ועיניו כמו כהו. המגיד הגדול הציע לו לשאת לאשה, את המשרתת החולנית.

מגודל תדהמה, עמדו דמעות בעיניו. הוא ידע כי לא יוכל לסרב לרבו הנערץ, אך כיצד, כיצד יוכל להסכים?

"רבי - גמגם בקול חנוק - החרפה תהא גדולה... גדולה מאוד... ומה יגידו קרובי משפחתי? אנה אשא פני...?"

ולפתע השתתק, וסכר פיו. יותר מדי התיר לשונו. פני המגיד הגדול הביעו חמלה. פניו הטהורות העידו כי משתתף הוא במצוקת

המשרתת הנאמן. אך במקום לשדלו, נענה ואמר בקיצור: "אם תשאנה לאשה, תזכה בן אשר יאיר את העולם באור קדושתו." בשמעו את ההבטחה המפורשת מפי רבו, הסתלקו הפקפוקים ונתישבה דעתו. על אתר הסכים לשידוך. ר' יצחק נשא בשעה טובה ומוצלחת את המשרתת הצנועה ויראת האלוקים. ברכתו של המגיד הגדול לא אחרה להתקיים. לתקופת השנה נולד להם בנם יששכר בער, שהתפרסם ברבות הימים, כצדיק יסוד עולם, מורה לאלפים ולרבבות, הלא הוא סבא קדישא רבי יששכר דוב מראדושיץ זי"ע.

מתוך הספר המגיד ממזריטש

העלון יוצא לעילוי נשמת

משה בן יוסף	נעמי בת חיים	שרה בת חיים	אברהם בן חיים	ציון בן אברהם	עזרא בן יוסף	אברהם בן יוסף
ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל

"ונשלמה פרים שפתינו" [הושע י"ד, ג]



הלכות מעשה הקרבנות להרמב"ם

הלכות מעשה הקרבנות פרק ה

טו [טז] שעירי עבודה זרה, והן שעירי הנשרפים--לא נתפרש בהן בתורה כיצד נותנין דמן, ולא היכן הוא נותן; אלא לפי שהן חטאת הקהל, דינו בדין פר העלם שהוא חטאת הקהל, לכל האמור בו, למתן דמים ולשרפה ולטמא את השורף.

טז [יז] הבכור והמעשר והפסח--דם כל אחד מהן טעון מתנה אחת בשפיכה, כנגד היסוד באיזו רוח שירצה משלוש זויות המזבח: שהרי קרן מזרחית דרומית--לא הנה לה יסוד, כמו שבארנו.

יז ומנין שאינן טעונין אלא מתנה אחת: שהרי נאמר בבכור "ואת-דמם תזרק על-המזבח" (ראה במדבר יח, יז)--מפי השמועה למדו שהוא הדין במעשר ובפסח, שנתן דמם מתנה אחת בבכור.

יח כל הזבחים--מקטירין אמוריהן על גבי המזבח, אחר שזרקין הדם תחלה. וכל הזבחים--מפשיטין אותן, ואחר כך מוציאים את אמוריהן, ואין מפשיטין אותן, עד שזרק הדם: חוץ מחטאות הנשרפות--שאינן מפשיטין אותן כלל, שנאמר "את-ערם ואת-בשרם" (ראה ויקרא טז, כז). נמצאת אומר זרק תחלה, ואחר כך מפשיט; וקורע ומוציא האמורין, ומקטירן.

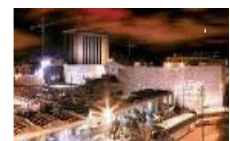
יט כל עורות קדשי הקדשים לפוהגים, בין בקרבנות צבור בין בקרבנות יחיד--שנאמר "עור העלה אשר הקריב...". (ויקרא ז, ח); אבל עורות קדשים קלים, לפעלים. וכל עולה שלא זכה המזבח בשרפה, לא זכו הפוהגים בעורה--שנאמר "עלת איש" (שם), עולה שעלת לאיש.

כ כל קדשי קדשים שארע בהן פסול--קדם הפשטן, אין עורותיהן לפוהגים; לאחר הפשטן, עורותיהן לפוהגים. וכל העורות--מחלקין אותן אנשי משמר ביניהן, מערב שבת לערב שבת.

כא המתפיס עולתו לבדק הבית, וכן המקדיש נכסיו והיו בהן זכרים שדינו שיקרבו עולות--אין עורותיהן לפוהגים: שנאמר "עלת איש" (ויקרא ז, ח), פרט לעולת הקדש. אלא ימכרו העורות, ויפלו לבדק הבית. אחד עולת איש, או אשה, או גוי, או עבד--עורותיהן לפוהגים: לא נאמר "איש", אלא להוציא ההקדש.



יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.



"עשירית האיפה" על תורת כהנים

מאת הנשר הגדול אספקלריה המאירה שר התורה
מִרְן רבינו קוה"ק יצחק יהודה יחיאל זצלה"ה זיע"א
האדמו"ר מקאמרנא

"וזהניף את העומר לפני ה' וגו' - ג' שמות יש לו עומר שבליים, עומר תנופה, עומר שמו. [תורת כהנים]. שלשה

שמות יש לעומר, עומר שבליים מפני שמצות עומר בקמה בהיות שבלין, ולזה קרינן עומר שבליים. דאם הביא עומר ממקום קרוב לירושלים שהוא כרמל רך ומלא, דמצותו להביא מן הלח. ואם נעשה בכל תיקון זה היה קורין אותו עומר שבליים. ואם ארע שהוצרך להביא ממקום רחוק או מן העומרים היה קורין אותו עומר התנופה עיקר, על שם התנופה שבתורה. אבל הרמז שהיה מנפין אותו בשלוש עשרה נפה שהיה סולת מניפה, ולזה היה קורין עומר התנופה. ואם גם זה לא היה שהיה מעט ולא היה יכולין לנפותו כל צרכו, היה קורין אותו עומר סתם, כך נראה לנו נכון היטב.

[עשירית האיפה דף קל"א:]

משניות סדר קודשים - מסכת זבחים פרק ו

ו,א קודשי קודשים ששחטן בראש המזבח, רבי יוסי אומר, כאילו נשחטו בצפון. רבי יוסי ברבי יהודה אומר, מחצי המזבח ולצפון, כצפון; מחצי המזבח ולדרום, כדרום. המנחות, היו נקמצות בכל מקום בעזרה; ונאכלות לפני מן הקלעים לזכרי כהונה בכל מאכל, ליום ולילה עד חצות.

ו,ב חטאת העוף הייתה נעשית על קרן דרומית מערבית; ובכל מקום הייתה כשרה, אלא שזה היה מקומה. ושלושה דברים הייתה אותה הקרן משמשת מלמטון, ושלושה מלמעלן: מלמטון--חטאת העוף, וההגשות, ושיירי הדם; מלמעלן--ניסוך המים, והיין, ועולת העוף כשהיא רבה במזרח.

ו,ג כל העולין למזבח--עולין דרך ימין, ומקיפין, ויורדין דרך שמאל: חוץ מן העולה לשלושה דברים אלו--שהיו עולין, וחוזרין לעקב.

ו,ד חטאת העוף, כיצד הייתה נעשית: היה מולק את ראשה ממול עורפה, ואינו מבדיל. ומזה מדמה, על קיר המזבח; ושיירי הדם, היה מתמצה על היסוד. אין למזבח אלא דמה, וכולה לכוהנים.

ו,ה עולת העוף, כיצד הייתה נעשית: עלה לכבש, ופנה לסובב, בא לו לקרן דרומית מזרחית; היה מולק את ראשה ממול עורפה, ומבדיל. ומיצה את דמה, על קיר המזבח. ונטל את הראש, והקיף בית מליקתו למזבח; ספגו במלח, וזרקו על גבי האישים. בא לו לגוף; והסיר את המוראה, ואת הנוצה, ואת בני מעיים היוצאין עימה, והשליכן לבית הדשן. שיסע, ולא יבדיל; ואם הבדיל, כשר. ספגו במלח, וזרקו על גבי האישים.

ו,ו לא הסיר לא את המוראה, ולא את הנוצה, ולא את בני מעיים היוצאין עימה, ולא ספגם במלח--כל ששינה בה מאחר שמיצה את דמה, כשרה. הבדיל בחטאת, ולא הבדיל בעולה--פסל. מיצה דם הראש, ולא מיצה דם הגוף--פסולה; דם הגוף, ולא מיצה דם הראש--כשרה.

ו,ז חטאת העוף שמלקה שלא לשמה, מיצה דמה שלא לשמה, או לשמה ושלא לשמה, או שלא לשמה ולשמה--פסולה; עולת העוף--כשרה, ובלבד שלא עלת לבעלים. אחד חטאת העוף ואחד עולת העוף שמלקן ושמיצה את דמן לאכול דבר שדרכו לאכול, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר--חוץ למקומו--פסול, ואין בו כרת. חוץ לזמנו--פיגול, וחייבין עליו כרת: ובלבד, שיקרב המתיר כמצותו. כיצד קרב המתיר כמצותו: מלק בשתיקה ומיצה את הדם, או שמלק חוץ לזמנו ומיצה את הדם בשתיקה, או שמלק ומיצה את הדם חוץ לזמנו--זה הוא שקרב המתיר כמצותו. כיצד לא קרב המתיר כמצותו: מלק חוץ למקומו ומיצה את הדם חוץ לזמנו, או שמלק חוץ לזמנו ומיצה את הדם חוץ למקומו, חטאת העוף שמלקה שלא לשמה מיצה דמה חוץ לזמנה, או שמלקה חוץ לזמנה מיצה דמה שלא לשמה, או שמלק ומיצה דמה שלא לשמה--זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו. לאכול כזית בחוץ כזית למחר, כזית למחר וכזית בחוץ, כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר, כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ--פסול, ואין בו כרת. אמר רבי יהודה, זה הכלל: אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום--פיגול, וחייבין עליו כרת; ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן--פסול, ואין בו כרת. וחכמים אומרים, זה זה פסול, ואין בו כרת. לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית--כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.



יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.

